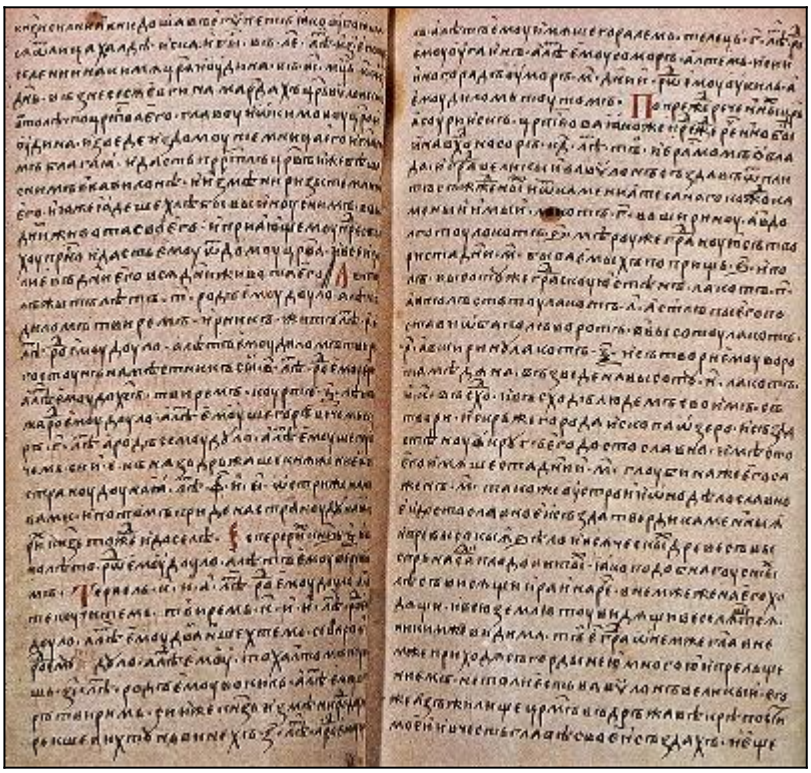
29.11.2016 г. / 20:08:46

Вяра

Християнството на българите и техните владетели

"***Именник на българските князе***"

Няма никакъв исторически извор, в който да се говори за Тангра, който всъщност е Тънръ – езически ТУРСКИ „бог“! В никой артефакт или исторически документ, свързан с българите няма да прочете и титлата „хан“, която всъщност е монголо-тюркска, а не арийска. Няма и данни за някакви езически практики при нашите владетели. Напротив!

Неоспоримите археологически находки и писмени източници, изобличаващи фалшификациите на псевдоисториците, юдомасони са множество.

Ето например какво се случва с Атила. Легендарния Български водач от рода Дуло подчинява под властта си територия от Франция до Китай. Поставя на колене Рим и

остава в историята с прозвището Бич Божий (Flagellum Deum).

Много интересен исторически факт е, кой всъщност успява да спре безстрашният воин владетел и неговата непобедима армия. Ето цитат от житието на свети Лъв Велики, Римски папа (православен):

"С мъдри, сладки и боговдъхновени слова той беседвал с Атила и го превърнал от свиреп вълк в кротка овца; страшният и неукротим воин смирено и меко се вслушвал в думите на Божия угодник, удивлявайки се на неговото архиерейско величие и ужасявайки се пред светостта на честното му лице. Като изпълнил всичко според желанието на свети Лъв, страшният Атила се оттеглил от пределите на Италия в своите земи.

Срещата на Лъв Велики с Атила от Рафаел

Войводите на Атила немалко се удивлявали как Лъв е могъл така бързо и необичайно да го превърне от толкова суров княз в толкова кротък; те питали Атила:

- Защо се уплаши от един римлянин, дошъл без оръжие? Защо му се подчини? Защо се обърна в бягство като победен, оставяйки такова огромно богатство в Италия?

- **Вие не сте видели това, което видях аз - отговорил им Атила, - видях двама ангелоподобни мъже, стоящи от двете страни на папата (това били светите първовърховни апостоли Петър и Павел); в ръцете си държаха голи мечове и ме заплашваха със смърт, ако не послушам Божия архиерей**.“

Жития на светиите, преведени на български език от църковно-славянския текст на Чети-минеите ("Четьи-Минеи") на св. Димитрий Ростовски.

Нахлуването на Атила в Италия, картина от В.Чека

Атила Велики, рисунка от неизвестен художник, вероятно XII век

След тази среща с великия светец и с Божията промисъл, големият наш владетел отваря своето сърце към спасителната християнска вяра.

След подобни преговори със Св. Луп (брат на св. Викентий Леридски) пред стените на Троа (Франция), когато Атила взема светията със себе си в България, великия владетел е катахизиран от него (изучава вярата - така е било в древността за разлика от сега) и най-вероятно приема православието.

Това обяснява и първото му място в "Именник на българските князе" *(снимка от който е дадена в началото)*, а също и християнските символи на власт, намерени у неговите наследници от рода Дуло.

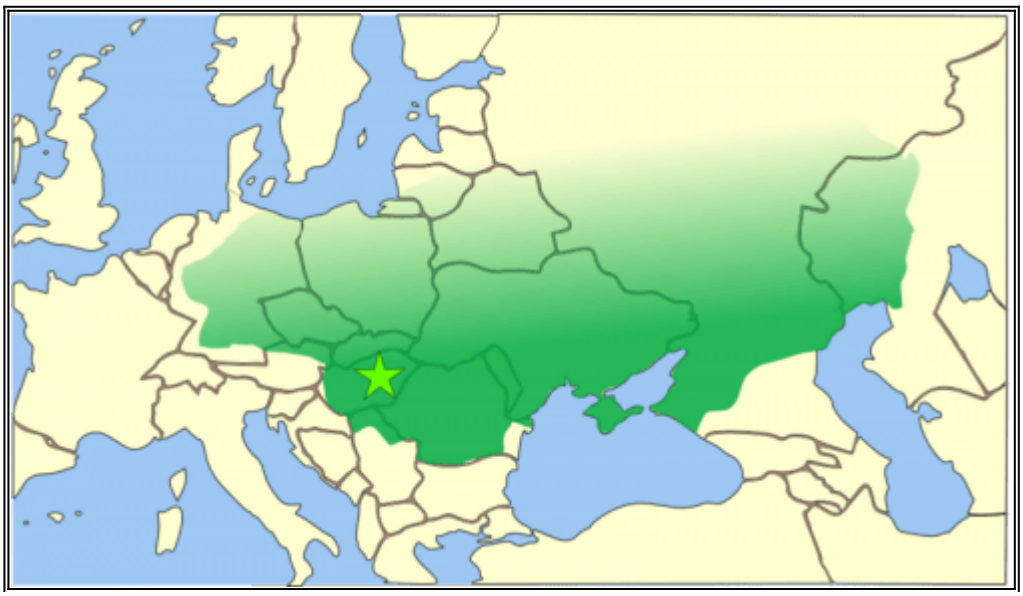
Един от най-подробните изследователи на Атила и неговите поданици е Приск Панийски. Той взема непосредствено участие в редица посолства на Източната римска империя на север при великия владетел. От него научаваме подробности за намирането на древния и „свещен“ скитски меч, „битката на народите” – Каталунската битка, както и за погребението на Атила. При прочитане на достигналото до нас „Сказание на Приск Панийски” в превод от С. Дестунис от 1861 г., прави впечатление, че **Приск по отношение на Атила и неговия народ, използвал три наименования: „хуни”, „варвари” и „скити”, като последното се среща най-често.**

Приск е използвал твърде много, около 11 пъти, термина Скития, като земя и провинция. Терминология характерна за Древна Елада, Римската империя и нейната наследничка – Източната римска империя (Византия).

Той бил силно впечатлен от Атила. За християнско смирение и аскетизъм говорят доста подробности описани от автора. Например по време на пир, дрехите на владетеля били обикновени, елегантни и чисти. На другите се сервирало в сребърни съдове и чаши, а пред него имало само дървени съдове. Докато останалите се кичели със злато и скъпоценности по дрехите и сбруята на коня по скитски обичай, при него липсвали.

На Приск му направило определено впечатление, че се сблъсквал с проявите на един народ с традиции, песни, ритуали, закони, възпитание и собствен език. В описанията си, като титла на Атила той използвал словосъчетанието „скитски цар”.

В „Анонимен латински хронограф” от 334 г. е било също отразено, че в земите на Скития са обитавали българите.

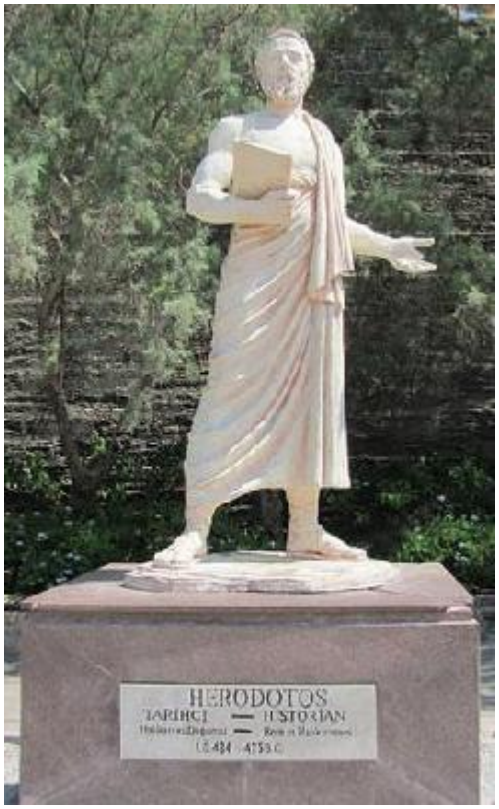

Европейската част от Българската империя на Атила Велики.

На картата е показана Европейската част от Българската империя на Атила Велики. Азиатската е стигала до Северния океан, Китай, Япония и Афганистан – това е територия на ДРЕВНИТЕ СЕВЕРНИ ТРАКИ - СКИТИТЕ, НАРИЧАНИ ХУНИ (от китайското “хун-ну” - “чужденци“), А ПО-КЪСНО СЛАВЯНИ.

ТАЗИ ОГРОМНА ТЕРИТОРИЯ И ДО ДНЕС Е НАСЕЛЯВАНА ОТ ТЯХ!

Срещу тези велики и древни войни, наши предци, Китай построява великата си стена, както това ясно е записано в техните извори. Китайците са историческите първооткриватели на хуните и в чийто хроники се срещат данни за тях от XX в. пр.Хр до VII в. сл.Хр. с названието “хун-ну” - “чужденци“, идващи от север, с враждебно поведение спрямо “Поднебесната империя” (Китай), заради които била изградена прочутата “Китайска стена”.

Достатъчно показателни са думите на „бащата на историята“ Херодот, казани за нашите предци: – „**Траките след индийците са най-многобройните в света. Ако те бяха нещо общо и се управляваха само от един владетел, биха били непобедими и според мен най-могъщи от всички, които съществуват.** Тъй като това обаче е невъзможно и със сигурност никога няма да бъде постигнато от тях, те са слаби. Във всяка отделна племенна

област, те носят отделно име, но нравите и обичаите им са едни и същи. Изключение от това правило правят само гетите, травсите и племената, които живеят на север от крестоните” (Hdt, V, 3).

Явно тези племена е успял все пак да обедини Атила Велики (а и други преди него са успявали очевидно).

За това и в последствие Магнус Феликс Енодий (486 г. епископ на Павия и летописец) възкликва за тях:

„Българите — това е народът, който имаше всичко, което е пожелавал; те вярваха, че светът е открит за тях; те никога не се съмняваха в победата си; това е народът, на който се учудваше светът“.

Не случайно Мавро Орбини в своята книга **„ЦАРСТВОТО НА СЛАВЯНИТЕ“ (!!!) казва, цитирайки много по-древен автор: „Марк Аврелий Касиодор пише, че българите се сражавали с ромеите още по времето, когато владетел на тази империя бил Теодосий I (умира през януари 395 г. - бел.р.); след много битки българите били победени около 390 г. и Италия си възвърнала Сирмиум.” (1601. С., 1983, с.51-52).**

Касиодор пише в епохата на Теодорих, когато последният в началото на VI в. се опитва да обедини в Италия остроготи и визиготи под един скиптър. **В своята „Готската хроника” навсякъде, където други автори пишат за хуни, Касиодор директно пише за българи.**

Например под 504 г. е записал: **„В това консулство, след като благодарение на доблестта на крал Теодорих бяха победени българите, Италия отново овладя Сирмиум” (т.е. Сирмиум е отвоюван от българите през 390 г. (от Теодосий I) и през 504 г. (от Теодорих) – б.р.).**

Павел Дякон в своята „Лангобардска история” твърди, че няколко поколения преди времето на Одоакър, старите лангобарди са атакувани от българи и е пленена дъщерята на краля. Павел Дякон отбелязва, че първият лангобардски крал бил Агелмунд и него „**неочаквано през нощта го нападнали българи”** (кн.I,16), убили го, а дъщеря му взели в плен. Това събитие е отнасяно към 70 –те години на V в. **Павел Дякон нарича с етнонима „българи” всъщност всички племена, участвали в хунския съюз.**

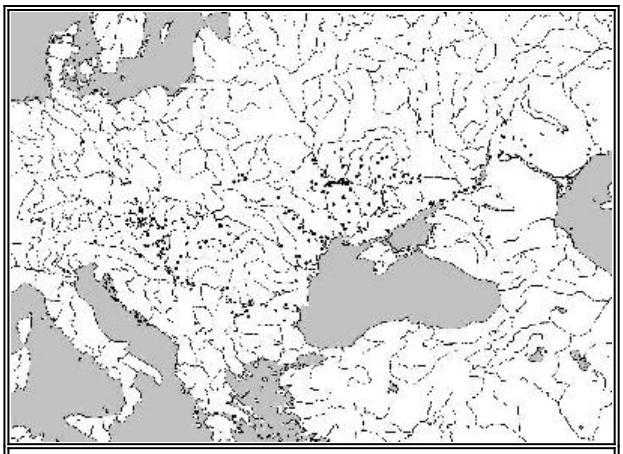
Прокопий през VI в. пише, че хуни е име за онези, които в миналото са се казвали кимерийци.

Ето защо, старата българска история не е сложна, ако приемем факта за синтез между древните кимерийци-траки-хуни-българи.

„Зографската история“ от XIX в. също съобщава, че българите по произход са кимерийци.

Кимерийците са били трако говорящи. Според гръцките автори като Херодот те са населявали Кимерийския Босфор (днешния Керченски проток между Крим и Южна Русия).

Разбира се този древен народ е обитавал и други територии. За далечна кимерийска миграция от XIII-XII век преди Христа споменава Страбон твърдейки, че след Троянската Война, група енети придружени от кимерийци заминали за земите край Адриатичесто море. Там те се установяват в северната част на Апенинския полуостров, но друга група кимерийци стига чак до Южна Италия. За това говори Страбон в друга своя книга.

Разпространението на кимерийски находки в Източна Европа и Апенинския полуостров

Кимерийците са обитавали също части от Мала Азия, по-точно областта Мизия. Там Плиний разполага град Кимерий.

Кимерийски племена е имало и в Тракия. Трерите, обитавали Югозападна България са наречени кимерийци. За тях се казва, че извършвали далечни походи, приписва им се даже завоюването на Фригия през VII век преди Христа.

През V век преди Христа кимерийските трери все още са обитавали Тракия защото са споменати от Тукидид. Той ги разполага между Σκαρβος-Шар планина и Ουσκος-река Искър.

Нито Страбон, нито Тукидид не говорят за идване на кимерийските трери в Тракия. Страбон ги определя като народ на Тракия. Тукидид даже дава точната локализация.

Омир твърди, че кимерийците и тракийското племе синтии носят криви лъкове . Със същото оръжие- крив лък са описани и пеоните.

Съвременни археологически проучвания показват, че стария автор е бил прав, кимерийците са дефинирани като конни стрелци: “Cimmerian men were buried with bows, sword, and spear. Everything suggests that they fought as mounted archers”. Абсолютно същата характеристика дава Тукидид за северните траки, наричайки ги конни стрелци. Така са характеризирани и старите българи.

Благодарение на различни разкопки установяваме, че кимерийските върхове на стрели, копия, юзди и т.н. са като тези на траките. Това не е проста случайност, а се дължи на факта, че траки и кимерийци имат едни и същи корени. Например най-древния вариант на кимерийската бойна брадва се среща в земите на Тракия, във Варненския некропол – 4500 преди Христа, такава брадва ползват и траките. Както траки, така и кимерийци имат големи мечове, ползват криви лъкове, върхове на стрели с триъгълно и ромбоидно сечение, кимерийци правят антропоморфни паметници. Те обитават Тракия и черноморските степи, Кавказ, Мала Азия, т.е. тези хора са винаги заедно! Ясно е, че това е един и същ народ!

СПОМЕНАТИТЕ ЗЕМИ СА И ПРАРОДИНАТА НА ТОЗИ ДРЕВЕН, МНОГОБРОЕН, ВИСОКО КУЛТУРЕН И СИЛЕН НАРОД. ОТ ТУК ТОЙ Е ТРЪГНАЛ И СЪС СИЛАТА НА ОРЪЖИЕТО Е ЗАВЛАДЯЛ ГОЛЯМА ЧАСТ ОТ АЗИЯ И ЕВРОПА. НЯМА ИДВАНЕ ОТ АЗИЯ, „ВЕЛИКО ПРЕСЕЛЕНИЕ НА НАРОДИТЕ“, „ХАНОВЕ“, „ЮРТИ“, КОЛЕНЕ НА КУЧЕТА, ДИВИ СТЕПНИ МОНГОЛСКИ ИЛИ ТУРСКИ КОРЕНИ. НЯМА И АБСОЛЮТНО НИКАКЪВ

ИСТОРИЧЕСКИ ИЗВОР ИЛИ АРХЕОЛОГИЧЕСКИ АРТЕФАКТ В ПОДКРЕПА НА ТЕЗИ ЧИФУТСКИ ИЗМИСЛИЦИ. ПРОСТО ВЪВ ВРЕМЕТО ЧАСТ ОТ ТОЗИ НАРОД ПРИЕ ЮДАИЗМА И ЗАПОЧНА ВОЙНА СЪС СВОИТЕ БРАТЯ, ЗА КОЕТО БЕШЕ НАКАЗАН И ТОТАЛНО РАЗБИТ ОТ ПРИЕЛИТЕ ПРАВОСАЛВИЕТО!

Ето какво е записано по този въпрос в житието на свещеномъченик Аврамий Български: "След като Стара велика България на канас Кубрат станала арена на кървави междуособици между привържениците на рода на Кубрат и синовете му – Дуло и мощния род Ашина (наречени после Ашкенази – б.р.), една част от старите българи, во главе с големия брат на нашия първовладетел Аспарух – Батбаян, се покорили на Ашина и скоро тяхната държава започнала да се нарича Хазария, макар жителите ѝ да знаели, че са българи и езикът и обичаите им останали български до края на съществуването на Хазарската империя. (в 730 г. владетелят им Булан приема юдаизма и с това започва установяването на еврейската религия от държавата им – б.р). Друга част се оттеглила на югоизток и в поречието на реките Волга и Кама основали Волжка България или Волжски Болгар. Днес само името на река Волга пази паметта за величието на тази българска държава. В десети век владетелят на Волжски Болгар бил подлъган да приеме исляма от пратениците на Арабския халифат, под предлог, че арабите ще построят много крепости и с войска ще помогнат на волжките българи да се отбраняват от своите доскорошни събратя хазарите."

4.04 по еретическия, †01 април по църковния календар - Св. свещеномъченик Аврамий Български

През 965 г. киевският княз Светослав I, СЛАВЯНИНА, наследник на българите останали по земите на Стара Велика България, успява да разгроми хазарите и да превземе най-важните им крепости и столицата Итил. Киевския княз Владимир I (980 – 1015) нанася последен удар на Ашина.

Съвременните манипулации с историята ни и цялостното икономическо робство в което се намираме идват именно от наследниците на юдаизираните Ашина – Ашкенази.

ПРЕДИ ТОВА ОБАЧЕ НАШИЯ НАРОД Е БИЛ ОБЕДИНЕН И СИЛЕН. ТОЙ УСПЯВА ДА СЪЗДАДЕ НАЙ-ГОЛЯМАТА ИМПЕРИЯ СЪЩЕСТВУВАЛА НЯКОГА.

Третият син на Атила, чието име е Ернак, е признат от всички големи учени (Бъри, Макуарт, Вернадски, Рънсиман, Мюсе, Артамонов) за една и съща личност с Ирник, от българските анали "Именник на българските князе"!

Историческите извори сочат ясно истината. Един от основните източници за нашата история е споменатия "Именник на българските князе". Изследователите са единодушни, че достигналият до нас текст е препис от старобългарски документ от IX-X век, че първоначално текстът е бил изсечен върху камък, и че се е състоял от две части, като първата е завършвала със съобщението за петимата князе с остригани глави. Втората част обхващала периода от 680 до 767 г. Преписът от X век според тях е направен въз основа на този каменен надпис. **По късните преписи, които са достигнали до нас са от XV и XVI в.*(Христоматия по история на България том 1).***

В този важен исторически документ българските

владетели са наречени "КНЯЗЕ". Най-интересното, е че тази титла се появява при славянските владетели на Панония и Великоморавия (*където е била столицата на Атила Велики, показана на горната карта)* и е заимствана от нашите владетели, които по своите медальони, пръстени-печати и монети са се титулували канес (княз).

Същите данни ни дават и неоспоримите археологически артефакти.

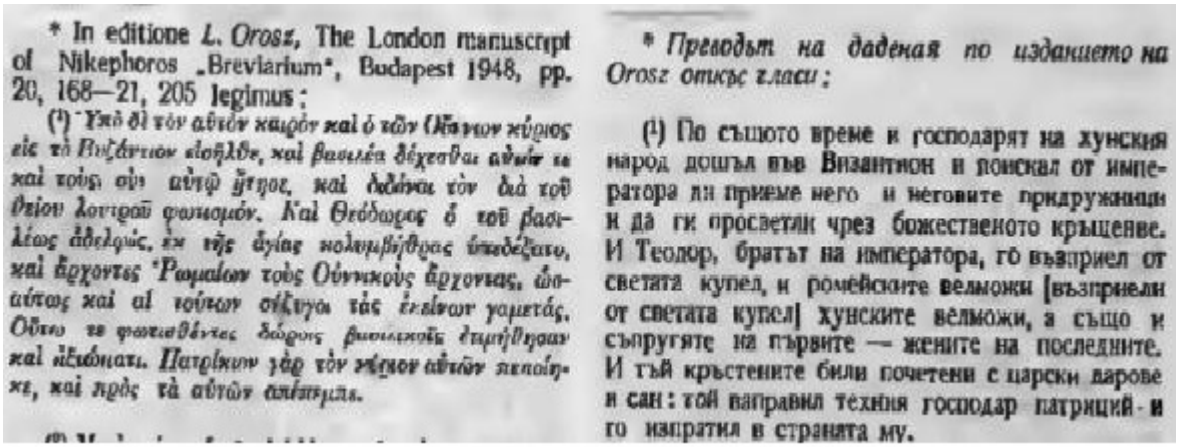
В намереното съкровище на канес Кубрат в с. Малая Перешчепина, на пръстена-печат на владетеля е изобразен кръст, а в друг елемент намираме Христовия монограм - кръстосани букви Х и Р, отстрани има гравирани буквите α и ω (от думите в Новия завет: „Аз съм Алфа и Омега, начало и край, - казва Господ, Който е, Който е бил и Който иде, Вседържителят.“ Откровението на Йоан 1:8). Професорът от Великотърновския университет Пламен Павлов казва за намереното Кубратово съкровище следното: "Най-интересно е, че съкровището съдържа християнски символи. Самият Кубрат е бил погребан в ковчег, по християнския обряд и този ковчег е обкован със злато. Върху сабята му има кръстен знак... Впечатляваща в находката е патрицианската златна тока, която тежи 450 грама. Тя е византийска изработка и няма аналог в Европа. **Византия изключително рядко е давала патрицианска титла - само на високопоставени владетели и само на християни**. Тази титла също е инсигния на власт - дава право на един човек да владее част от света от името на византийския император."

Сведения за кръщението на Кубрат **ни дава Йоан от Никиу**

(CHAPTER CXX. 47.): "Вожда на хуните Кубрат, племенник на Органа, който беше кръстен в града Константинопол, и бил въведен в християнската общност в детството си израснал в императорския дворец. "

За това събитие сведение ни дава също и патриарх Никифор.

За Кубрат, възстановил към 629 г. (веднага след падането на Персия през 627 от Ираклий) „стара Велика България“, която към 465 г. създава Ирник, третия син на Атила, и която към 566 г. е поробена от тюрките на Истеми, имаме сведения в различни хроники.

* In editione *L. Orosz*, The London manuscript of Nikephoros „Breviarium", Budapest 1948, pp. 20, 168—21, 205 leginus:

(1) Ὑπὸ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ ὁ τῶν Οὔννων κύριος εἰς τὸ Βυζάντιον ἐλήλυθε, καὶ βασιλέα δέχεσθαι αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἤτησε, καὶ δεδόναι τὸν διὰ τοῦ θείου λουτροῦ φωτισμόν. Καὶ Θεόδωρος ὁ τοῦ βασιλέως ἀδελφός, ἐκ τῆς ἁγίας πολυμβήθρας ὑποδέξαιτο, καὶ ἄρχοντες Ῥωμαίων τοὺς Οὐννικοὺς ἄρχοντας, ὡσαύτως καὶ αἱ τούτων σύζυγοι τὰς ἐκείνων γαμετάς. Οὕτω τε φωτισθέντες δώροις βασιλικοῖς ἐτιμήθησαν καὶ ἀξιώμασι. Πατρίκιον γὰρ τὸν ἡγούμενον αὐτῶν πεποίηκε, καὶ πρὸς τὰ αὐτῶν ἀπέστειλε.

* *Преводът на даденая по изданието на Orosz откъс гласи:*

(1) По същото време и господарят на хунския народ дошъл във Византион и поискал от императора да приеме него и неговите придружници и да ги просвети чрез божественото кръщение. И Теодор, братът на императора, го възприел от светата купел, и ромейските велможи [възприели от светата купел] хунските велможи, а също и съпругите на първите — жените на последните. И тъй кръстените били почетени с царски дарове и сан: той направил техния господар патриций и го изпратил в страната му.

Йоан, епископ еретик от гр. Никиу в Египет, е писал своята хроника в началото на VIII в. на гръцки, но по-късно тя е преведена на арабски, откъдето още по-късно е преведена на етиопски. Запазена е на етиопски език. **Очевидно никиуският епископ е бил еретик монотелит, понеже обвинява халкидонското православно вероизповедание като причина за арабското нашествие.**

В хрониката на Йоан Никиуски, са дадени сведения за Кубрат, които допълват образа му, даден в хрониката на Теофан и "Бревиария" на Никифор от IX век. Именно епископ Йоан дава сведенията, че в младостта си Кубрат е бил кръстен

(но в християнска ерес) и отрасъл в обкръжението на император Ираклий.

През 619 г. Орган, чичото на Кубрат, посещава Константинопол и се среща с византийския император Ираклий (610-641). От "Бревиария" (X в.) на Никифор научаваме, че тази визита на „господаря на хунския народ“, е посрещната много пищно в Константинопол. Учените са категорични, че под фразата „господаря на хунския народ“ се има предвид Орган, още повече, че името на Орган директно е упоменато в хрониката от VIII в. на Йоан Никиуски. Орган получава почетния сан патриций и той, заедно с цялото обкръжение на своя господарски род Дуло, приема християнската ерес монотелитство (Никифор). Кубрат присъства на тази среща и също е покръстен (Йоан Никиуски).

Причината за пищното посрещане на Орган в Константинопол е, че той през 619 г. влиза в конфликт с аварите и решава да скъса отношенията си с аварския каган, демонстрирайки про-византийска политика. За Ираклий това е добре дошло. Притиснат от изток от перси и от запад от авари, Ираклий по същото време се е подготвял да избяга от трона, поради безизходица.

Тук е важно да се уточни, кой е император Ираклий и в какво е кръстил българските владетели. Ето какво е записано в древното църковно славянско житие на св. Максим Изповедник: "По това време възникнала ереста на монотелитите, които признавали в нашия Господ Христос само една воля (в противоречие с православието, което утвърждава две естества и воли обединени в Богочовека Иисус Христос – Божествена и човешка – б.р.)… Защитници и разпространители на монотелитството били отначало Кир, патриарх Александрийски, Сергии Константинополски и дори самият цар Ираклий, когото те увлекли в своята ерес.“

Днес монофизитството, което е близко до монотелитството се е съхранило в еретическите Коптска и Арменска църкви. Друга християнска ерес – несторианство, отрича сливането на Божествената природа с човешката в Христос. Несторий е приемал Христос само за богоносец, а не за Бог.

Много е вероятно, поради приетата приемането на ерес при част от аристокрацията да се се получили междуособици и отслабване на държавата.

Символи на християнска монархическа власт се намират и при приемниците на Кубрат.

На пръстена-печат на набедения за езически „хан“ Тервел е написано: **"Богородице, помагай на кесаря Тервел!". На другата му страна е изписан кръст.** В държавната йерархия на Римската империя титлата кесар е била най-високата, с която са били удостоявани средновековните европейски владетели. Кесарят всъщност е и съимператор. Титлата е получавана само и единствено от християнски владетели, а цар Тервел явно е бил християнин (може би еретик монотелит, каквито са били и баща му и дядо му, както се доказа от неопровержимата археология).

Не е само това.
Популярността на канес юбиги Тервел сред хронистите на християнска Европа е много голяма. Още в края на XV век за него пише един от най-важните представители на италианската историография - Марк Антонио Сабелико: „Както се говорело, първият български крал кръстител е

Требелиус…” Европейските автори отделят на Тервел достойно внимание, наричат го „спасител на Европа”, защото с българската войска спира арабската инвазия на Стария континент и спасява Източната Римска империя от ислямизация.

На 15 август 718 година „трижди великият” владетел на българите кесарят цар Тервел спасява Константинопол, Източната Римска империя и християнска Европа, на която оттогава се смята за съпокровител. Християнският свят с дълбока признателност увековечава святото дело на българския цар. Има три български извора, които говорят за живота и делата на каназ (княз) Тервел – История славянобългарска на Паисий Хилендарски, История на йеромонах Спиридон и т.нар. Зографска българска история. Като нарича княз Тервел един от най-великите българи и най-достоен след цар Борис I, Паисий Хилендарски пише: „Крал Тривелия (Тервел) и светият цар Йоан-Михаил (Борис I) били… храбри и силни в царското си благополучие. И други девет царе били непобедими на война и в тежки и усилни времена по Божия воля освобождавали своя български народ от голямо угнетение и пленение на други народи и царства…”

Княз Тервел изгражда манастир край град Охрид при „чичовците си”, в който се оттегля от светския живот и се замонашва под името Теоктист. И в трите извора повествованията са идентични, но най-пълен е разказът на Спиридон Габровски. По негово време мощите на княз Тервел са се намирали в същия манастир. Съдейки от писанията на съвременниците цар Борис I е легитимирал християнството като официална религия в България, но то е възникнало и прието от основната част от българите много по-рано. По времето на княз Тервел българите са били в голямата си част християни, но много от тях са били еретици - монотелити. В „История на халифите”, писана от арменски монах, както и в

книгата от началото на XVII век „Царството на славяните” на хърватина от Дубровник Мавро Орбини, също се откриват данни за християнската принадлежност на Тервел.

В намерени досега изображения княз Тервел е представен като кесар и цар с християнски символи. На негов печат, открит през 1972 година, е гравиран надпис: „Богородице, пази кесаря Тервел”. През XVIII и XIX век известни български зографи от прочутата Самоковска художествена школа са изобразили лика на Тривелий Теоктист цар български в множество български църкви и манастири на Балканите. На много от стенописите князът е изобразен с монашеското одеяние на Теоктист, като например в Зографския манастир,Рилския манастир, Троянския манастир, Преображенския манастир, Бельова църква в Самоков, църквата "Въведение Богородично" в Панагюрище, манастира "Свети Спас", край с. Лозен, църквата в Старо село, църквата в село Дрен и др.

Друга фрапираща манипулация на историята ни е гаврата с паметта на т. нар „хан“ Омуртаг, който е набеден за зъл езичник, избивал безмилостно славяни християни. Каква е изненадата ни обаче, когато погледнем отново печата на владетеля – символа на неговата власт. **Върху изображението е изписано от страната на християнския жезъл Канес, върху главата юбиги, а от към десницата със златни**

букви е изписано Омортаг: CANES VBHГI ОМОРТАГ. Както се вижда няма „хан“, а има канес, който държи владетелски жезъл с християнски кръст и носи християнска корона.

Наскоро на нашата общественост бе предоставена изключително ценна находка. Открита в Добруджа и датирана VII в., тя бе определяна от международните специалисти, като монета на неизвестно германско племе (**UNCERTAIN GERMANIC TRIBES - AV Solidus (18mm, 4.21 g, 1h))**?! Нашият експерт Митко Станков, който **е консултант на някои от европейските аукционни къщи (напр. Auktionshaus Hans Dieter Rauch)** и живее във Виена, опроверга тази теза излагайки силни доказателства. Като първи аргумент той изтъква неопровержимия исторически факт, че през VII век в Добруджа **няма германски племена**. **Областта е населявана от българи и от т. нар. славяни, които са всъщност част от същия скитски тракийски народ.** Втория аргумент е, че на реверса (опакото) на монетата ясно се четат буквите **CAN** и V. На известния златен медальон на друг наш владетел - канес (княз) Омуртаг има идентичен надпис с титлата на владетеля - **CAN**ES.

Много е важно да се отбележи, че паричната единица

сечена от канес Исперих, показва ясно християнската вяра на владетеля (може би еретическа). Реверса на златния солид изобразява в средата кръст, от двете страни на който стоят две стилизирани човешки фигури, облечени в тоги, всяка държи **владетелски християнски жезъл завършващ с кръст и има християнска корона с кръст**.

НЕОПРОВЕРЖИМ ХРИСТИЯНСКИ ЗНАК ВИЖДАМЕ И В СИМВОЛА НА ДЪРЖАВНА ВЛАСТ, НАМЕРЕН КРАЙ С. ВОЗНЕСЕНСКА В УКРАЙНА, СРЕД ПРЕДМЕТИТЕ С КОИТО Е ПОГРЕБАН ВЛАДЕТЕЛЯ. СТАВА ВЪПРОС ЗА СРЕБЪРНИЯ ОРЕЛ НА ИСПЕРИХ, НА ЧИИТО ГЪРДИ Е ИЗОБРАЗЕН КРЪСТ.

Тук изобщо няма да се спираме на басните писани от "историците" масони, че в този период "пра" българите били диви тюркски орди, които нямали пари, а осъществявали натурално разменно стопанство. Между другото никой народ не нарича древните си предци с представката "пра"! Няма "пра"руси, "пра"англичани, "пра"немци. Има народи, които изследват и величаят своята история и владетелите си. Само ние ги принизяваме!

Например в друг древен документ - "Български апокрифен летопис" от XI в., предводителя на българите е наречен

Исперих и Испор. **На показания сребърен орел е именуван Еспор.** **Княз** Исперих е назован и в споменатия **"Именникът на българските владетели". Паисий го нарича "благополучен крал Батоя". Няма никъде "Аспарух" или "хан"!**

Плитките лъжи на платените ни "историци" се опровергават ясно и от строежите осъществени от нашите предци в този период. Ето какво се казва в същия този "Български апокрифен летопис" : *„Онь (Испор цар) създа в Плюска град...“*. Тези уж диви варвари-езичници от Азия, които живеят на конете си и спят в юрти изведнъж съзиждат своята столица Плиска с 2,5 метра широки, правилни, каменни стени. Каменни са и цитаделата в центъра му, големия владетелски дворец и **ХРИСТИЯНСКАТА БАЗИЛИКА**. Имало е голямо водохранилище, водопровод и канализация (неща непознати в много от градовете на тогавашна "цивилизована" Европа, в които векове наред са вилнели чума и други зарази).

Много хора ще се запитат, след като християнството е било разпространено сред нашите предци и техните владетели толкова рано, тогава какво е сторил княз Борис I Михаил? Истината е част от народа и аристокрацията се връщат през годините към езичеството или възприемат еретически учения.

В подкрепа на това твърдение идва и едно сведение от Зонара, в което се казва, че българите са част от

Ромейската държава, а единствената религия в Рим от V век е християнството.

Τὸ δὲ τῶν Βουλγάρων ἔθνος εἰς τὰς Ῥωμαϊκὰς χώρας τὰς πέραν τοῦ Ἴστρου γενόμενον ταύταις ἀκρατῶς ἐλυμαίνετο.

,,Българите бяха народ от Ромейската държава и от появата си мърсяха териториите отвъд Дунава." - Превод Никола Чолаков.

От следващата страница на Зонара можем да разберем с какво българите са „мърсели" . Следващата глава е озаглавена „СИНОДА СРЕЩУ МОНОТЕЛИТИТЕ" и подзаглавие „БЪЛГАРИ."

SYNODVS CONTRA MONOTHELITAS. BVLGARI. 227

ἐκστρατεύει τοίνυν κατ' αὐτῶν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος κατὰ 11
γῆν τε καὶ θάλασσαν, στόλον πολὺν ἐκ τῆς θαλάσσης εἰσαγαγὼν
εἰς τὸν Δάνουβιν. οἱ δὲ βάρβαροι τὴν τῶν Ῥωμαίων ἰδόντες 12 B

Създаването на Исперихова България най-вероятно е в резултат на РЕЛИГИОЗНА ВОЙНА. БИТКАТА ПРИ ОНГЪЛА СЕ СЪСТОИ В МОМЕНТ, КОГАТО В КОНСТАНТИНОПОЛ Е СВИКАН VI-ТИЯ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР (680-681 гг.), КОЙТО ОСЪЖДА МОНОТЕЛИТСТВОТО – ЕРЕСТА КОЯТО В ТОЗИ МОМЕНТ ИЗПОВЯДВА ЧАСТ ОТ БЪЛГАРСКАТА АРИСТОКРАЦИЯ И НАРОД.

Монотелитите са еретици, които явно са успели да заблудят част от сънародниците ни.

Ересите и езичеството, като дяволски идеологии, създават разцепление и междуособици сред българите (ситуация идентична с положението преди робството и

СЪС СЕГАШНОТО ПЛАЧЕВНО СЪСТОЯНИЕ НА НАРОДА НИ). За да спре опасното разделение и отслабването на държавата, да сплоти народа и да укрепи властта си, княз Борис налага единната и единствено правилно славещата Бога вяра - православната! (за съжаление не така се случва преди турското нашествие, когато антисоциалната, антисемейна, антиармейска, антидържавна, антицарска и антибожествена секта на бого(не)милити отслабва обществото, отблъсква защитата на Светия Божи Дух от България и я хвърля в ръцете на други, подобни на тях еретици - мюсюлманите. Не случайно богомилските общности скоро след завладяването стават помашки - най-големи те са били в Родопите и в Босна. **Днес положението е още по - трагично, защото наред с атеизма, източните култове, езичеството, сектите, ересите и субкултурите душите ни крадат и псевдоправославните новостилни еретици, водени от покатоличени "патриарх" и "митрополити" масони бизнесмени**.

Бунта на част от болярите срещу Борис I е опит за дестабилизация на държавата от подобни деструктивни, сатанински, еретически елементи.

С Божията помощ, миропомазания православен монарх успява да възстанови реда и спокойствието. **Самите събития са силно преувеличени и манипулирани от съвременните наследници на еретиците - масоните богоборци "историци" и "клира" на държавната новостилна ерес.**

Ето и истината:

Д-р Константин Иречек (1854-1918), който е автор на знаменитата "История на българите", пише този "капитален за времето си" (Васил Златарски) труд, **когато е бил на около 20 години, завършващ студент в Пражкия университет.** Това е **първото** важно съчинение на чешкия "учен", който впоследствие е призван да се превърне в митична фигура за целия български род. В своята "История" Иречек **никъде не казва, че са били избити 52 рода.** Неговият израз, с който преразказва събитието, гласи буквално:

"***Борис заповядал да накажат със смърт разбунтувалите се боляри с техните жени и деца, всичко 52 души; цели родове били изтребени чрез тая постъпка, недостойна за един новообърнат християнин.***"

Преразказът на Иречек е неверен. Той правилно пише, че болярите-бунтовници били наказани със смърт, но откъде е взел израза "с техните жени и деца", който отсъства в изворите?

Правилно пише, че убитите са "всичко 52 души", но **негово творение е** яркият драматичен образ "цели родове били изтребени", който остава в съзнанието на читателя. От пражкия студент ли тръгва всичко?
Онези, които са се занимавали с българска история преди Иречек, не познават "избиване на родовете".

Юрий Венелин ("Критически изследвания за историята на българите", 1849):

"***... успял да прогони бунтовниците. При това били хванати множество боляри. От тях 52 души били наказани със смърт...***"

Добри Войников ("Кратка българска история", 1861):

"***Тогава всякой се почуди на необикновената царева сила, с която можа да смири бунта. На другия ден 52 души боляри бидоха изловени и смъртно наказани; тоя пример подействува на народа...***"

Ето какво е записано и в древното житие на светия наш цар:

„И се кръщавали всички **с радост и добра воля**. Но някои боляри, на брой 52, не били съгласни със своя цар и пожелали да отхвърлят християнската вяра и пак да възстановят езическата, **като искаха да се върнат като псета на своята бълвотина**. Те въстанали против своя цар с някои от народа, като казвали, че им е дал недобър християнски закон и търсели да го убият и да спънат благочестието на своята земя. Но **Борис излязъл да ги срещне с близките си; отпред вървели свещеници със запалени свещи и носели честният Кръст Господен. Непокорниците, поразени от страх, паднали пред него, били арестувани и наказани по закона, а останалите от народа били пуснати да отидат по домовете си с мир**."

След всичко написано до тук може да обобщим, че нашата история е подменена и принизена. Високо културен християнски народ, аристокрация и владетели са обърнати на диви езически орди. Целта на юдомасоните е да свържат корените и вярата ни с Азия и с турците, да ни изкарат пришълци (мигранти) по нашите собствени земи и да ни подготвят по – лесно да приемем новото ислямското нашествие и сатанинската му вяра. Те вече вкараха първите орди башибозук сред нас.

За разлика от сегашното нашествие на другородци, които целят да ни заробят, в други времена по нашите земи са се връщали освободители на поробените си събратя.

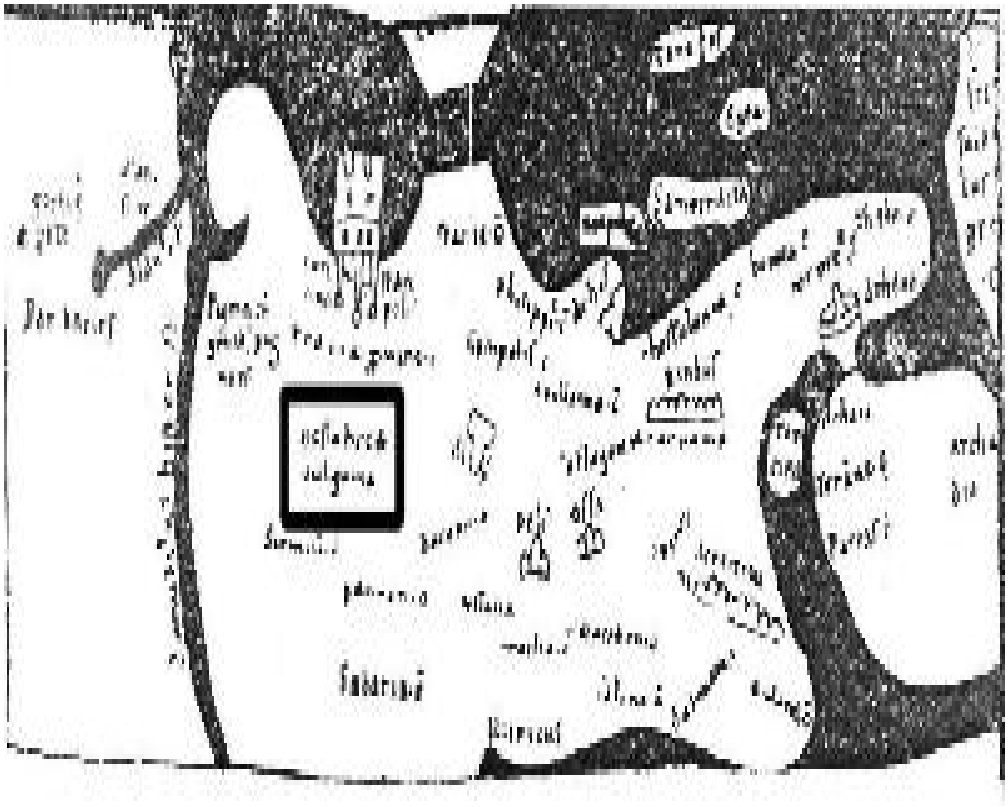
Освен Хуните много други народи се връщат в различни векове отново в своя фатерланд. Има записани в изворите походи от Скандинавия, Панония, северна Скития, Дакия,

Галия и т.н.

Документиран е поход в Тракия през III в. преди Христа на галските келтски князе братята Болг и Брен. **Много историци казват, че съвременното ни име е възприето от именно от владетеля Болг.**

Навлизането на християнският владетел канес Исперих в Мизия и съюза със сънародниците му, поробени от гърците е също такова завръщане в земите на предците.

Основно доказателство за този отрязък от историята е съхранявана във Ватикана карта съставена през 4 - ти век от Свети Йероним, на която Мизия е отъждествена с България - Moesia hic et Vulgaria.

Сведения за това кой е живял по долното течение на Дунава и КАКВА ВЯРА Е ИМАЛ ни дава и Созомен в "Църковна история" - 5 в. Той съобщава, че около 390 г. живеещите покрай Дунав хуни обожавали Теотим,

владиката на Томи. ..." По това време църквата в Томи и в останала Скития се управлявала от Теотим Скит, мъж възпитан в любов към мъдростта. Варварите хуни около Истър, като се възхищавали от неговата добродетел, го наричали ромейски бог, защото чрез него те се запознали с вярата."

Ние непрекъснато воюваме и спираме нахлуванията и на азиатски племена. Например Исперих умира в битка с езичниците хазари (приели в последствие юдаизма, който по същество след идването на Христа е езичество).

Тронът в Източната Римска империя е преминавал в различни ръце, но когато там са управлявали наши сънародници, християнската вяра е укрепвала!

Първосветителят на Римската империя е тракиецът роден в Ниш, свети император Константин Велики. Другият голям християнски владетел на империята е Юстиниан I Велики, роден близо до Скупи (днешно Скопие) с рождено българско име Управда Петър Сабатий.

Съвременната ни историческа наука е изпълнена с лъжи. Лишаването на нашия народ от истинското му историческо наследство е един от основните удари върху нашата духовност. Резултата от това е моралната деградация, сектите, езичеството, атеизма и разделението обсебили и бавно задушаващи народа ни. За нас е жизнено необходимо изясняване на истинската ни родова памет и завръщане към наследената от праотеца Ной спасителна вяра в Бога, преминала в приетото от апостолите Православие.

За да разберете къде се е съхранило то:

Източници:

„МАЛКО ИЗВЕСТНИ ФАКТИ ОТ ИСТОРИЯТА НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ“ Проф. д-р Георги Бакалов, зам.-ректор на СУ Св. Кл. Охридски

„Енциклопедия Британика“ – „The origin of the Cimmerians is obscure. Linguistically they are usually regarded as Thracian…“

Herodotus, Histories, transl. G.Rawlingson, ed. T.Griffith, Wordsworth Classics of World Literature, Herofordshire, 1996

Strabo, Geography, transl. H.L. Jones, ed. J.Henderson, Books 10-12, THE LOEB CLASSICAL LIBRARY, Harward University Press, London, 2000

Strabo, Geography, transl. H.L. Jones, ed. G.P. Goold, Books 3-5, THE LOEB CLASSICAL LIBRARY, Harward University Press, London, 1999

Pliny, Natural History, Books 3-7, transl. H.Rackham, THE LOEB CLASSICAL LIBRARY, Harward University Press, London, 1999

Strabo, Geography, transl. H.L. Jones, ed. G.P. Goold, Books 1-2, THE LOEB CLASSICAL LIBRARY, Harward University Press, London, 1997;

Thucidydes, The Peloponesian War, transl. R. Warner, Penguin Books Ltd, Harmondsworth, 1972. II.96

Д.Попов, Гръцките интелектуалци и тракийския свят, Лик, София, 2010 с.236

с. 234

Превод С. Дестунис „Сказания Приска Панийского” Ученые записки второго отделения императорской академии наук. Книга VIII Выпуск 1. СПб 1861 г.

НЕОПРОВЕРЖИМ ХРИСТИЯНСКИ ЗНАК ВИЖДАМЕ И В СИМВОЛА НА ДЪРЖАВНА ВЛАСТ, НАМЕРЕН КРАЙ С. ВОЗНЕСЕНСКА В УКРАЙНА, СРЕД ПРЕДМЕТИТЕ С КОИТО Е ПОГРЕБАН ВЛАДЕТЕЛЯ. СТАВА ВЪПРОС ЗА СРЕБЪРНИЯ ОРЕЛ НА ИСПЕРИХ, НА ЧИИТО ГЪРДИ Е ИЗОБРАЗЕН КРЪСТ.

---

buditeli.info © 2017